Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Februar 1896. 45de Aargang.

Tale af Ældste Angus M. Cannon.

Jeg ønsker, mine Brødre og Søstre, at I ville bede til Herren for mig, at han vil diktere, hvad jeg skal sige. Jeg ønsker ikke at tale af mig selv; thi jeg er svag og skrøbelig, og en Mand, som staar frem for at tale til Folket i Jesu Navn, skulde være vejledet ved den Helligaand. Da Jesus gav sine Apostle Fuldmagt til at gaa ud i Landet og prædike Evangeliet, sagde han til dem: „Hvo, som annammer Eder, annammer mig; og hvo mig annammer, annammer den, som har udsendt mig". De gik derpaa ud og virkede og kom tilbage med Glæde over, at Syge, Lamme og Blinde bleve helbredede, at Djævle bleve udkastede, og at de Fattige frydede sig ved Evangeliets Forkyndelse. Jesus formanede dem, at de skulde ikke glæde sig over, at den Magt var dem givet, men mere over, at deres Navne vare skrevne i Himmelen. Endskjøndt disse Mænd saaledes vare befuldmægtigede og udrustede med Fuldmagt fra Jesus, befalede han dem dog, at de ikke skulde prædike Evangeliet efter hans Opstandelse, før de bleve iførte Kraft fra det Høje. Han forklarede dem, at det var nødvendigt , at han skulde gaa bort, og naar han var gaaet bort, vilde han sende dem Talsmanden, som skulde bringe forbigangne Ting til deres Erindring og vise dem de tilkommende. De skulde forblive i Jerusalem, indtil de bleve begavede med Kraft fra det Høje. I Marcus 16de Kapitel, begyndende med det 14de Vers, læse vi:

„Paa det sidste aabenbaredes han for de Elleve, der de sadde tilbords, og bebrejdede dem deres Vantro og Hjertes Haarhed, at de ikke havde trot dem, som havde set ham opstanden. Han sagde til dem: Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt; men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Gift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes. Da blev Herren, efter at han havde talt med dem, optagen til Himmelen, og satte sig hos Guds højre Haand. Men de gik

ud og prædikede allevegne, og Herren arbejdede med og stadfæstede Ordet ved medfølgende Tegn".

Dette er Marcus's Vidnesbyrd, saaledes som det er overleveret til os. Hvilket Evangelium var det, at de skulde prædike i den ganske Verden? Det var Sandheden, som Jesus havde aabenbaret til dem; som Saulus, der forfulgte de Hellige, blev omvendt til; som de prædikede, der havde annammet guddommelig Myndighed, og som blev lært Cornelius. Han bad til Herren og gav Almisse til de Fattige saa vidt, at Herren hørte hans Bønner og sendte en Engel fra Herlighedens Regioner, som fortalte ham, at hans Bønner vare hørte og hans Almisse anerkjendt, at Gud havde sendt ham for at underrette Cornelius om, hvor han kunde finde Mænd, der kunde forkynde ham Sandhedens evige Principer. Det var dette Evangelium, der bragte Herren til at meddele Peter det himmelske Syn, som han saa paa Taget af Simons, en Garvers Hus, i Joppe ved Strandbredden. I dette Syn saa han en Dug nedsænket, hvorpaa var alle Slags firføddede Dyr, vilde og krybende Dyr og Luftens Fugle, og en Røst hørtes, som sagde: „Peter! slagt og æd", men Peter nægtede. Han følte, at det var ikke ret for ham at nyde af Ting, som vare forbudte i Mose Lov. Da sagde Røsten: „Hvad Gud har renset, holde Du ikke for urent!" Medens han endnu forundrede sig over Synet, sagde Aanden til ham: „Se, tre Mænd lede efter Dig; staa derfor op, stig ned og drag med dem uden at tvivle; thi jeg har udsendt dem". Det Hverv, som her blev overdraget Peter, var lige saa guddommeligt som det, Mesteren tildelte ham, da han opfor til det Høje. Sendebudene ledte ham til Cornelius's Hus, hvor Peter lærte, at Gud havde velsignet denne Mand og beredt ham og hans Hus for Modtagelsen af Evangeliet. Da Peter saa, at Guds Aand hvilede paa Cornelius og hans Hus, udbrød han: „Mon Nogen kan formene Vandet, at disse ikke skulle døbes, som have annammet den Helligaand ligesom vi?" Han kunde ikke tvivle paa, at Evangeliet var bestemt til Frelse for Cornelius og hans Familie. Saul, som forfulgte de Hellige og rejste omkring med Fuldmagt fra de Ypperstepræster til at paagribe dem, som lærte i Jesu Navn, blev slaaet af Gud paa Vejen til Damascus, hvorved han hørte Jesu Røst og blev irettesat for sin Forfølgelse mod de Hellige. Saul fortsatte sin Rejse, men fandt, at han var blind. En af Guds Tjenere blev paavirket fra det Høje og befalet at gaa ham imøde og administrere til ham. Han gik til det Hus, hvor Saul var, meddelte ham Guds Hensigt, administrerede til ham for hans Helbredelse, og straks faldt der fra hans Øjne ligesom Skjæl, og han bevidnede, at Gud havde gjengivet ham sit Syn.

Man kunde antage, at en retfærdig Mand, som Cornelius var, hvis Almisser vare antagne af Herren, og som frygtede Gud og havde modtaget saadanne Beviser paa Guds Bifald og guddommelige Gunst, maatte være frelst og skikket til at gaa og lære Andre; men ikke saaledes med Cornelius. Han gjorde, som Engelen befalede, og sendte Bud efter Peter; da han ankom, lyttede Cornelius med hele sit Hus opmærksomt til hans Undervisning, og de bleve derved frelste. Man kunde tænke, at Saul, efter at have modtaget Advarsel af Jesus selv og efter at være bleven irettesat for at forfølge de Hellige, hvorved han tænkte at tjene Gud, vilde være skikket til og retfærdiggjort i at

paabegynde Læreembedet, og at han tilfulde var dygtiggjort til at bære Vidnesbyrd om Jesu guddommelige og almægtige Kraft; men han gjorde det ikke. Der blev givet guddommelig Befaling til nogle af Guds Profeter i Antiochia, at de skulde beskikke Paulus (tidligere Saul) og Barnabas til Tjenesten. Herren erklærede, at han havde et Arbejde for dem at udføre, og at de skulde proklamere hans Navn for Hedningerne. Da han blev beskikket, gik han ud og virkede i Jesu Navn og var lige saa standhaftig i Vidnesbyrdet om Guds Almagt som de andre Apostle.

Aabenbareren Johannes saa, da han var i Landflygtighed paa Øen Patmos, det Mørke, der skulde paafolge Evangeliets Forkyndelse af Jesus og hans Apostle; han saa den Forfølgelse, der fremkom, og han blev fyldt med Sorg, da han betragtede den Elendighed der foraarsagedes af Forfølgelsen og formedelst Guds Præstedømmes Udryddelse af Jorden; men han saa ligeledes, som berettet i Aabenbaringen, 14de Kapitel, en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Var det det samme Evangelium, som Jesus forkyndte? Visseligen; thi der er kun eet Evangelium. Paulus siger: „Dersom endog vi eller en Engel fra Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse!" Det Evangelium, som Johannes saa Engelen bringe midt igjennem Himmelen var det Evangelium, der indbefattede Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaand. En Mand kan blive beskikket, ordineret og salvet, men uden Guds Aand er han ikke i Stand til at prædike Evangeliet til Guds Navns Forherligelse. Jesus lærte sine Disciple, at i hans Fraværelse var ingen Mand autoriseret til at forkynde Sandheden, som han havde proklameret, uden ved den Helligaand og Kraften fra det Høje. Nicodemus søgte at lære Guds Vilje; han kom til Jesus om Natten og spurgte, hvad han skulde gjøre. Jesus lærte ham paa en tydelig og ligefrem Maade, at uden et Menneske bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige. Nicodemus opfattede dette som en naturlig Fødsel og forstod ikke, hvorledes et Menneske kunde fødes anden Gang. Da sagde Jesus til ham: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig, uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." Da Philippus forklarede Evangeliet for Gildingen samtidig med dennes Undersøgelse af Skriften, udfoldede han Sandheden, som den blev aabenbaret af Jesus i hans Læretid. Efter at have underviist ham om Daaben sagde Gildingen, da han fik Øje paa noget Vand nær Vejen: „Se, der er Vand, hvad hindrer mig i at blive døbt?" Philuppus svarede: „Dersom Du tror af ganske Hjerte, kan det ske". At dømme efter Philippus, som var en Kristi Lærer, er Troen derfor Evangeliets første Princip — Tro paa, at Jesus lever, og at han bliver deres Belønner, som søge ham, at han kom for at udsone for den oprindelige Synd, at ligesom Alle døde i Adam, saaledes skulle ogsaa Alle levendegjøres i Kristo; den Uskyldige havde lidt for de Skyldige. Som yderligere Bevis for, at dette Princip er fra Herren og indbefattet i Evangeliet, kunne vi henvise til Peters Erklæring paa Pintsefestens Dag, da Jøderne følte sig trufne i deres Hjerter ved Apostlenes Vidnesbyrd. De udbrød: „Mænd og Brødre! hvad skulle vi gjøre?" Peter sagde til

dem: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave; thi Eder og Eders Børn høre Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilkensomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil". Dette var det Evangelium, som Peter lærte, og som Johannes saa Engelen bringe fra Herlighedens Regioner, og som skulde forkyndes for Jordens Indbyggere, efter at Mørket havde indhyllet Jorden og Præstedømmet var borttaget.

Hvilke andre Principer ere indbefattede i Evangeliet? Herren siger ved Profeten Malachias: „Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og forfærdelige, og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Band". Jesus sagde angaaende Johannes den Døber: „Dersom I ville tro det: han er Elias, som skal komme". Det blev sagt, at Folket i Sodoma og Gomorra skulde opstaa ved Dommen imod Folket i Judæa, thi de Gjerninger, som Jesus udførte, bleve ikke udførte i de Stæder, og dog var Gud retfærdiggjort i deres Ødelæggelse. Folket i Ninive skulde opstaa ved Dommen imod Jøderne, thi de omvendte sig ved Jonas Prædiken, og En, større end Jonas, var i Jerusalem, og dog omvendte Folket sig ikke, men forfulgte ham til Døden. Det Evangelium, som Johannes saa Engelen bringe til Jorden, skulde erhverve sig Folkets Respekt og Opmærksomhed i hele Verden, og dersom de forkastede det, vilde de blive fordømte; thi Gud vilde blive retfærdiggjort i at fordømme Jordens Indbyggere, ligesom han blev i Noahs Dage. Hvorledes er denne Retfærdiggjørelse afstedkommet? Jesus lærer os: „Ligesom Noahs Dage vare, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være; thi ligesom de i Dagene før Syndfloden aade og drak, toge tilægte og bortgiftede indtil den Dag, da Noah gik ind i Arken, og de agtede det ikke, førend Syndfloden kom og tog dem alle bort; saaledes skal og Menneskens Søns Tilkommelse være".

I den Aabenbaring, som Johannes modtog, blev det ikke alene forklaret ham, at Evangeliet skulde prædikes og Folket opfordres til at tro paa Jesus, blive døbt til Syndernes Forladelse og modtage den Helligaand ved Haandspaalæggelse; men der hørtes en Røst, som sagde: „Gaar bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager; thi hendes Synder naa indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdighed ihu". Dette var en anden Tildragelse, der blev aabenbaret af det himmelske Sendebud, og som Johannes saa, da han skuede ind i de kommende Tider. Hvorledes skal dette blive opfyldt? Johannes Aabenbaring er fuld af Udtryk, som tilkjendegive Folkets Stilling paa Jorden. Den taler om Skjøgernes Moder, den store og vederstyggelige Kirke, og om mange Udskud fra hende. Dersom hun er Skjøgernes Moder, hvad ere da hendes Døtre? Der er af Johannes bebudet Straffedomme for det Folk, som vare fremmede for Gud og dog paatoge sig at udføre Gudstjeneste i hans Navn og uden Autoritet. Dersom I læse Mosheims Kirkehistorie, ville I tydelig se den Splid skildret, som opstod i de tidlige Dage, og de forskjellige Religionssystemer, der bleve oprettede. Hvem var og hvor var det Folk, som stod i religiøs Forbindelse med Gud? Hvor har der i de sidste Aarhundreder frem-

staaet en Cornelius og erklæret, at et himmelsk Sendebud havde besøgt ham og fortalt, hvor han kunde finde en Mand, som besad det hellige Præstedømme? Dersom en Mand var fremkommet med den Paastand, vilde han straks være bleven brændemærket som en Bedrager, og man vilde have fortalt ham, at vi leve paa en Tid, da der ikke gives Aabenbaring; Gud taler ikke til os; Skriften er fuldstændig. Dog siges der: „Ligesom Noahs Dage vare, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være." Hvorledes var det i Noahs Dage? Han prædikede Evangeliet. Vi have Underretning om, at han prædikede Saliggjørelsens Vej for sine Samtidige i Hundrede og tyve Aar, og dog omvendte de sig ikke. Folket vare tilstrækkeligt advarede om den Elendighed, der ventede dem. Dersom Folket skulde advares og kommuniceres med for Menneskens Søns Tilkommelse, som Jesus erklærede, at de skulde blive, hvor findes da det Folk, som vilde være villigt til at modtage et saadant Budskab eller Evangelium, dersom en Engel skulde bringe det, som Johannes erklærer, at han skulde? Vi læse om en ung Mand ved Navn Joseph Smith, som levede i New York Stat; han bad Gud om Vejledning, ligesom Cornelius gjorde. Han fortsatte sine Bønner. Han vedblev at bede midt i den religiøse Opvækkelse, som fandt Sted i Omegnen, og Gud sendte en Engel til denne unge Mand, som fortalte ham, at Tiden var nær, da Gud igjen vilde aabenbare Evangeliet fra Himmelen. Faderen selv aabenbarede sig og introducerede sin Søn til denne unge Mand. Lige saa vist, som Paulus hørte Jesu Røst, modtog Joseph Smith en Formaning af Gud, idet Faderen pegede paa sin Søn og sagde: „Hør ham!" Joseph lyttede til ham, og det blev ham fortalt, at hans Navn skulde haves for Godt og Ondt blandt alle Folk. Han blev af disse himmelske Personer underrettet om, at de Kirker, som da eksisterede, havde Gudfrygtigheds Skin, men fornægtede Guds Kraft, og at, hvis han forblev ydmyg og sagtmodig, vilde han i sin Tid modtage en himmelsk Meddelelse, der skulde gjore ham vis til Saliggjørelse. Han adlød de himmelske Sendebud, blev derpaa omringet af onde Aander med deres Mørke og Skumlerier og blev fristet og prøvet for at se, om han ikke vilde give efter derfor og forsage Sandhedens evige Kilder.

(Fortsættes.)

Julen.

De Kristne have i de sidste fjorten Hundrede Aar højtideligholdt den 25de December som Jesu Fødseldag.

Mange lærde Mænd tvivle om Rigtigheden af denne Dato og have fremsat gode Grunde for deres Tvivl, men de variere i deres Slutninger angaaende den rette Dato.

Apostel Orson Pratt, som var en paalidelig Gransker af dette Spørgsmaal, erklærede en Gang, at dersom den 6te April ikke var Dagen, paa hvilken Frelseren blev født, da var den i det Mindste den rette Dato betydelig nærmere end den 25de December; men han betragtede altid den Dag som den

mest sandsynlige. Han baserede sin Følgeslutning paa matematiske Beregninger efter disse Maal i den store Pyramide, og han spørger: „Hvilken Dag kunde være mere passende for Kirkens Oprettelse i denne Uddeling end Jesu Fødselsdag".

Nogle Skribenter paastaa, at den 25de December blev valgt for at fortrænge en hedensk Fest, særlig Saturnsfesten, som blev afholdt paa den Aarstid. Andre give Grunde vidt forskjellige fra denne; men Ingen paastaar, saavidt vi ved, at den 25de December er den rette Dag. Eftersom den er bleven højtideligholdt i fjorten Hundrede Aar, vilde det imidlertid være taabeligt at forsøge paa at forandre den nu. Vi anerkjende den derfor, ligesom vore Fædre have gjort, og højtideligholde den som den Dag, der repræsenterer vor Frelsers Fødselstid.

Medens denne Dag i Almindelighed tilbringes i Festligheder, der variere efter de forskjellige Nationers Skikke, have vi ingen Tilbøjelighed til at omtale disse, men derimod til at kaste et Blik over nogle af Jesu Livs Tildragelser og fremsætte nogle faa Anskuelser, som de fremgaa fra det Standpunkt, en Mormon Ældste indtager med Hensyn til den rette Højtideligholdelse af en saa vigtig Begivenhed som Fødselen af den største Mand, der nogensinde levede paa denne Jord.

Efter de lærde Theologers Teori var Jesu Fødsel en meget mystisk Begivenhed og foregik aldeles i Modstrid med alle Formerelsens Love. Saadanne Teorier ere meget vildledende — absolut uholdbare og følgelig uværdige til Overvejelse.

„Jeg er Guds Søn", erklærede han for mere end atten Hundrede Aar siden, og dette er ikke mere eller mindre end nogen anden Mands Paastand paa at være Peters, Jakobs eller Johannes Søn, hvilket vi altid tage for gyldigt, eftersom det er saa naturligt. Der er ikke noget Mystisk forbunden med dette, og dette skulde der heller ikke være i den Erklæring: „Jeg er Guds Søn".

Den kristelige Verden har saaledes mystificeeret Guddommen, at en fornuftig Opfattelse af de tre Personer, som udgjøre den, umuligt kan erholdes ved at ræsonnere fra den kristelige Verdens Standpunkt angaaende deres Væsen og indbyrdes Slægtskab. Vi ere derfor nødsagede til at afstaa fra alle Betragtninger af disse Teorier.

Naar vi betragte vor Frelsers Herkomst fra et fornuftigt og filosofisk Standpunkt, da vil jeg spørge: Er der noget Forunderligt i, at Moderen til den forjættede Messias skulde være under Engles specielle Varetægt og føle den Helligaand, før hendes Barn blev født? Var der ikke overordentlige Følger forbunden med den Fødsel-Følger, der angik baade døde, levende og ufødte Generationer?

Ikke heller skulle vi forundres over, at Gud bifaldt sin Søns Daab af Forløberen Johannes ved sin egen Røst, da han erklærede: „Denne er min Søn den Elskelige, i hvilken jeg har Velbehag". Man kan heller ikke forundre sig over, at hele Naturen udtrykte sit Mishag over hans uskyldige Død, da Klipperne revnede, Templets Forhæng splittedes fra øverst til nederst og Solen skjulte sig af Skam. Historien beretter, at saa stor var Skrækken, der faldt paa Hovedsmanden og dem, som vare med ham, at de uvilkaarlig udbrød: „Sandelig, denne var Guds Søn!"

Dette var ikke Alt, thi samtidig med disse Begivenheder i Jerusalem forefaldt der lignende Scener paa Amerikas Fastland. Torden, Lynild og Storme,

saadanne, som aldrig tilforn vare kjendte, rasede i tre Timer. Store Stæder bleve fortærede af Ilden, opslugte af Jordskjælv eller skyllede bort af Havet. Nephi beskriver disse Scener og siger: „Saaledes blev hele Jordens Overflade vansiret". Et uhyre Mørke paafulgte, som varede i tre Dage, og saa tykt var Mørket, at Solen, Maanen og Stjernerne ikke kunde gjennemtrænge det, intet Lys kunde erholdes og ingen Ild tændes.

Disse overordentlige Tildragelser bleve efterfulgte af andre, helt usædvanlige Begivenheder i Verdens Historie. Den tredie Dag efter hans Opstandelse bleve Gravene aabnede, og de værdige Hellige opstod for at møde deres Frelser, som ved sin Opstandelse havde tilvejebragt deres Legemers Forløsning fra Graven, hvilket de saa længe med Længsel havde ventet paa.

Hvo kan fatte den udstrakte Mening, som er indbefattet i de tre Ord: „Det er fuldbragt"? Det er sikkert, at en Sejr var vunden, som endnu ikke var høstet. Han sagde, medens han levede: „Jeg har Magt til at nedlægge mit Liv, og jeg har Magt til at tage det igjen". Dette blev fuldelig stadfæstet paa den tredie Dag, da han kom frem som et opstandent Væsen med Sejr over Døden, Helvede og Graven.

Verden behøvede en Frelser. Han blev beredt og kom i Tidens Midte. Hans Fremkomst var lig alle Andres, som ere fødte af Kvinder, og ligesom andre Børn voksede han gradvis til Mands Modenhed. (Esaias siger om ham: „Han havde ingen Skikkelse eller Herlighed; og vi saa ham, men der var ikke Anseelse, at vi kunde have Lyst til ham".) Men han udviklede saa usædvanlige Evner og Gaver, at de snart viste hans guddommelige Oprindelse. Da han naaede Mands Modenhed, begyndte han sin Missionsvirksomhed, og i en meget kort Tid udførte han Alt, som Faderen havde beskikket ham til at udføre. Ved hans personlige Fortjeneste blev en fuldkommen Saliggjørelse tilvejebragt, og for at opnaa den fordres der kun, at Mennesket skal annamme den og vise Lydighed til Evangeliet og dets Ordinancer, som han aabenbarede i dets Fylde.

Dersom vi skulde følge ham fra Vuggen til Graven, standse og betragte hans ædle Karakter, hans Hengivenhed til Faderens Vilje, hans totale Uegennytte, utrættelige Arbejde og personlige Opofrelse — Alt for den faldne Menneskeslægt — og Kjærlighedens Kulmination i den Bøn, som han bad for sine Mordere, da han hang paa Korsets Træ: „Fader! forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gjøre" — da maa vi visseligen erkjende, at han udviste en saa ejendommelig Karakter, at den ikke har nogen Lige i Verdens Historie.

Fødselsdagen af et saa ophøjet, ædelt og rent Væsen skulde højtideligholdes paa en passende Maade for at vise vor Paaskjonnelse af hans høje Fortjeneste, og det burde aldrig tillades, at den udartede til en Dag af Gilder og Daarskaber.

Lad Slægtninge og Venner samles og lykønske hverandre i Dagens Anledning; lad passende Gaver blive beredte og uddelte mellem Slægtninge og kjære Venner; lad stedsegrønne Grene spredes i Overflødighed, hvad enten det er Druidernes hellige Mistelten, Fyrregrene eller Kristtorn; thi det Stedsegrønne er et Sindbillede paa Udødelighed og minder ligeledes om Livstildragelser, der aldrig burde forglemmes, saa vel som om Menneskets Udødelighed, der er forsikret ved ham, som paa denne Dag fødtes til Verden. — Juvenile Instructor.

Den 1. Februar 1896.

Et Ord i rette Tid.

Det burde blandt vore Folk være Forældrenes og Lærernes Formaal at indprente i Børnenes og Elevernes Sind den store Vigtighed af at være et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Mange anse ikke Samfund med Kirken som værende af stor Betydning. Dette er særlig Tilfældet med mange af de Unge. De fatte ikke saa vel, som de burde, den store Forskjel paa at staa i og uden for Kirken.

Hvor venlige og forekommende vi end kunne ønske at være mod dem, der ikke bekjende sig til vor Tro eller Religion, burde det dog være klart, at det er ufornuftigt for Kirkens Medlemmer at være intime Venner med dem, som ikke tro paa Evangeliets Principer. Det er ikke nødvendigt for Medlemmerne at blande sig med Verden mere, end almindelig Forretning fordrer, thi der findes Selskab nok blandt Kirkens Medlemmer. Naar vi sige dette, ønske vi ikke, at det skal forstaas, som om der ingen gjensidig Forekommenhed eller Forbindelse maa finde Sted mellem Personer af vor Tro og anderledes Troende, men vi ønske at fremhæve, at Fortrolighed og intimt Selskab burde ikke opretholdes i nogen større Udstrækning. Enhver bør optræde med Høflighed og Venlighed; men ingen Tilslutninger bør gjøres eller Foreninger stiftes, som kunne formindske en Persons Hengivenhed for den Religion, som Herren har aabenbaret, eller for Samfundet med Kristi Kirke. Derfor burde Ægteskab mellem Personer af forskjellig Tro ikke finde Sted. I næsten alle Tilfælde lede saadanne Forbindelser til ulykkelige Familieforhold. At fremstille dette for de Sidste-Dages Hellige er kun at paapege, hvad halvtredsindstyve Aars Erfaring har godtgjort. De, der ville skue tilbage paa den svundne Tid og fremkalde Tilfælde i deres Erindring, hvor unge Kvinder af vor Tro giftede sig med dem, som ikke tilhørte vort Samfund, kunne bevidne, at i de fleste Tilfælde bleve disse Kvinder tidligere eller senere nødsagede til enten at give Slip paa deres Tro og forlade Kirken eller ogsaa tilbringe et kummerfuldt Liv; i mange Tilfælde er Skilsmisse bleven Følgen. Saadanne Ægteskaber indgaas imidlertid fremdeles, hvilket tyder paa, at Fortidens ubehagelige Erfaring ikke agtes.

I forrige Tider have Hundreder, ja Tusinder tilsat deres Liv for Religionens Skyld. Ogsaa i vore Dage have Mange foretrukket at nedlægge deres Liv hellere end at forsage deres Tro. Hvorfor have de gjort dette? Fordi de skattede Sandheden, som de havde annammet, højere end deres Liv. Hvad lærer dette os? Det lærer os, at Evangeliet er værd ikke alene at leve for, men ogsaa at dø for, og det lærer os tillige, at Samfund med den Kirke, som Jesus har oprettet, er mere værd end Livet.

At falde fra Sandheden, overtræde Guds Bud, bryde den Pagt, som vi have sluttet med Herren, og fornægte Troen er et farligt Skridt. Det kan ikke

overses eller betragtes som en Ubetydelighed. Det er en Forbrydelse, hvorpaa Herren har sat Fordømmelsens Stempel. Børnene burde lære dette i deres Ungdom. Naar Moderen samler sine Børn omkring sig for at lære dem at bede, skulde hun lære dem at bede om, at de maatte blive bevarede i Sandheden, samt om Styrke til at undgaa Synden og til at bevare Troen; og hun skulde i deres Hjerter indprente Storheden af de Velsignelser, de skulle erholde som Medlemmer af Kirken og formedelst Pagten med deres himmelske Fader.

Dersom vi vilde gjøre os tilstrækkelig Umage for at lære den opvoksende Slægt disse Sandheder, vilde ethvert Barn have Afsky for Synd og Apostasi og skue med Rædsel paa Alt, som kunde bevirke deres Sønderlemmelse fra Kristi Kirke. De skulle hellere lide Uret end gjøre Uret. Denne Følelse burde tiltage i Styrke, ligesom de tiltage i Vækst, og hvis det nogensinde skulde blive nødvendigt at gaa Døden i Møde for deres Religions Skyld, burde de kunne gjøre det, om ikke med Glæde, saa dog hellere end at fornægte Troen.

Ethvert Medlem i Kirken, ung eller gammel, burde forstaa, at det er den største Ære og Velsignelse, som kan skjænkes Mennesket, at staa i Samfund med Gud og hans Hellige og nyde den Helligaands Vejledning. Deres daglige Bønner burde indbefatte Pris og Tak til Gud, fordi det er forundt dem at nyde dette herlige Privilegium. Evangeliet indbefatter Alt, hvad der er ædelt og godt, og det er en Guds Kraft til Saliggjørelse, baade nu og herefter; der findes ingen sand Glæde udenfor det. Glem ikke dette! Baade Unge og Gamle kunne finde passende og tilstrækkelig Fornøjelse inden for Evangeliets Omraade. Virkelig Glæde er den, som man kan nyde uden at mishage Herren, og der findes ingen Glæde ved at vandre paa en Vej, der mishager ham. Evangeliet lærer os bedre; det giver os Alt, hvad der er nødvendigt til vor Lyksaliggjørelse, og opmuntrer os til at gaa fremad paa den Vej, som fører til Hæder og Ære baade for Tid og Evighed.

Utah er en Stat!

Præsident Cleveland har underskrevet Proklamationen, som gjør Utah til den fem og fyrretyvende Stat i den amerikanske Union. Lørdagen den 4. Januar 1896 Kl. 10,03 Fm. »eastern time« eller Kl. 8,03 Fm. »standard time« i Salt Lake City, blev den officielle Underskrift føjet til Dokumentet, som fuldstændiggjorde Indlemmelses-Formaliteten. Ved dette store og herlige Resultat af alle Anstrængelser jubler hele Utah, og ethvert patriotisk Hjerte i den nye Stat svulmer med taknemlige Følelser til Giveren af alt Godt for den Frihed, som han har skjænket sit Folk. Utah paatager sig Statsregjeringens Mantel med Mod til at møde det forøgede Ansvar for Fremtiden og med den faste Beslutning at ære Frihedens hellige Principer, som ere forkyndte for hele Verden i de forenede Staters Konstitution.

Den nye Stats Guvernør er Heber M. Wells, Sekretær James F. Hammond. Den lovgivende Forsamling traadte sammen den 6. Januar Kl. 3 Eftm.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste W. J. Sørensen løses fra at arbejde i Aarhus Konference og beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Sukcessionen i Præsidentskabet
over
Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 124)

Den anførte Aabenbaring blev given som en Forklaring over Lignelsen om Klinten blandt Hveden og begynder saaledes:

„Sandelig, saa siger Herren til Eder, mine Tjenere, angaaende Lignelsen om Hveden og Klinten etc." (Pagtens Bog 6, 1. 3.)

Helt igjennem denne Aabenbaring taler Herren til „sine Tjenere", og ikke til Joseph Smith personligt. Derfor var den Sætning, at Præstedømmet er vedblevet fra deres Fædre, at de vare lovmæssige Arvinger efter Kjødet, og at det skal vedblive hos dem og deres Efterkommere indtil alle Tings Gjenoprettelse — en Erklæring og en Forjættelse, som ligesaa meget angik de andre Ældster, til hvem der blev talt til ved denne Lejlighed, og deres Efterkommere, som den angik Joseph Smith og hans Efterkommere, og Josephiternes Indskydelse af Ordene: „Martyren Joseph" i Parenthesen for at faa Sætningen gjort anvendelig alene paa ham og hans Efterkommere, viser blot et andet Exempel paa deres Upaalidelighed.

Endvidere maa bemærkes, at den Erklæring og Forjættelse, som i denne Aabenbaring er bleven given til alle Guds Tjenere, angaar Præstedømmet — ikke Præsidentskabet over Præstedømmet eller noget særskilt Embede i Præstedømmet eller Kristi Kirke. Præstedømmet og et Embede i Præstedømmet ere to helt forskjellige Ting, og selv om en Mand arvede Præstedømmet efter sine Fædre, vilde det ikke deraf følge, at han ogsaa vilde arve deres Embeder, hvilke kun kunne erholdes gjennem Beskikkelse, saaledes som Herrens Lov foreskriver, og som vil blive nærmere omtalt senere.

Josephiterne gjør sig stor Ulejlighed med at opsøge og fremstille Exempler af Mormons Bog, hvorledes Optegnelserne og andre hellige Ting bleve overleverede fra Fader til Søn — (Saints Herald 39. Aarg. Side 358—60.) og hvad er det, som de ville bevise deraf? — At Embedet som Præsident

for Kirken eller Leder for Folket gaar i Arv fra Fader til Søn! Det vil være det Samme som at sige, at fordi et Folks Optegnelser blive overleverede fra Fader til Søn, saa maa ogsaa Præsidentskabet over Kirken gaa i Arv til Efterslægten. Kan man vel tænke sig noget mere urimeligt? Det hjælper heller ikke vore Modstandere ret langt ud af deres Forlegenhed med disse Urimeligheder, at de finde, at nogle af dem, der holdt Nephiternes Optegnelser, tillige vare Kirkens præsiderende Overpræster paa deres Tid. Det Eneste, som har nogen Betydning, er, at i saadanne særegne Tilfælde var Embederne som præsiderende Overpræst og Historieskriver forvaltede af samme Person.

Med Hensyn til, at Optegnelserne bleve overleverede fra Fader til Søn, finde vi ofte Følgerækken afbrudt, og i nogle Tilfælde beløb disse Afbrydelser sig til en Afvigelse fra den direkte Linie. Af seksten forekommende Tilfælde, hvor Optegnelserne og andre hellige Sager ere blevne overgivne fra en Person til en anden, fra den Tid da Lehi udvandrede fra Jerusalem og til Frelserens Komme blandt Nephiterne, er der syv Tilfælde, hvor Faderen ikke overgav dem til Sønnen. I tre af disse Tilfælde bleve de overgivne til Brødre, i Stedet for fra Fader til Søn; i to Tilfælde bleve de overgivne til Brodersønnen, og i to Tilfælde bleve de overgivne til Mænd, som slet ikke vare beslægtede — syv Undtagelser ud af seksten Tilfælde — der mangler kun et i det halve Antal. Ud af seks Tilfælde, hvor hellige Sager bleve overgivne fra En til en Anden, efter Frelserens Komme iblandt Nephiterne indtil Joseph Smith, finde vi, at de Tre ikke bleve overleverede fra Fader til Søn. Den ene af disse var en Broder og de andre To slet ikke beslægtede med deres forrige Besidder. Josephiterne sige, at „Undtagelserne" i saa Henseende ere „Beviser for Reglen", men en „Regel", som ikke slaar til i Halvdelen af de Tilfælde, hvor den bliver anvendt, har temmelig mange Undtagelser til at være gjældende — de tilintetgjøre den snarere.

Man maa imidlertid ikke tabe den Kjendsgjerning af Syne, at det Argument, som er baseret paa, at Nephiterne overleverede deres Optegnelser fra Fader til Søn, ikke i mindste Maade vedrører Arveret til Embedet som Præsident for Kirken.

Som Slutningsbevis imod Hr. Smith's Paastand om, at Embedet som Præsident for Kirken tilkommer ham som hans Arveret, vil jeg anføre hans berømte Faders Ord. I en Tale, som han holdt den 27. August 1843 over Texten „uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister"*) etc., som findes i syvende Kapitel i Brevet til Hebræerne, forklarer han det tredie Vers saaledes:

„Det melchisedekske Præstedømme holder sin Myndighed fra den evige Gud, og ikke ved Overlevering fra Fader til Søn, og det Præstedømme er lige saa evigt som Gud selv, eftersom det hverken har Dages Begyndelse eller Livs Ende. (Joseph Smith's Levnetsløb, Mill. Star., 22. Aargang Side 55.)

Hvorledes kan Hr. Smith i Betragtning af det her Anførte gjøre Fordring paa nogensomhelst Ret til det melchisedekske Præstedømme begrundet paa sin Arvedel, endsige paa det højeste Embede i dette Præstedømme? Hans paaberaabte Ret bliver benægtet af den samme Fader, af hvem han gjør Paa-

*) Det Fremhævede er af Forfatteren.

stand paa at have modtaget det som Arv. Et andet Spørgsmaal paatrænger sig her mit Sind: Dersom Embedet som Præsident for Kirken virkelig gaar i Arv fra Fader til den ældste Søn, hvoraf kommer det saa, at „denne Lov" ikke var gjort gjældende paa den anden Side af Profeten Joseph ligesaa vel som paa denne Side af ham? — Dersom en saadan „Lov" havde været gjældende — og der er ingen Grund til at den ikke skulde have været gjæl dende, dersom det virkelig var Præstedømmels Lov — saa vilde den have tilsidesat ikke blot den nuværende Hr. Smith, men endogsaa Profeten Joseph selv; thi i saa Tilfælde vilde først det være kommen til Profetens Fader, Joseph Smith, sen., som var en ædel og retfærdig Mand, og derefter, naar han døde, til hans ældste levende Søn, Hyrum Smith, om hvem det med Rette kan siges, at der ikke har levet en mere retskaffen Mand blandt Guds Sønner i denne Slægt, end han var; og fra ham vilde det følgelig være gaaet til hans ældste Søn og paa den Maade have forbigaaet Profeten Joseph aldeles saa vel som Hr. Smith. Lader os derfor hellere lade en saadan modbevist Paastand være og opgive en Bevisførelse, der har vist sig at være over Evne for dem, som søgte at gjøre Brug deraf. (Forts.)

Tabernaklet i Ørkenen.

Bibelsk Historie for Ungdommen.

Moses steg ned ad Sinai Bjærg og fortalte Folket om de ti Bud og andre Love, som Herren havde givet ham, og derpaa gik han tilbage igjen, fordi Herren havde mere at meddele ham.

Herren ønskede, at Folket skulde bygge et Tabernakel, paa det at de kunde have et Hus, hvori de kunde tjene ham, og hvori han kunde samtale med Moses; han underviste Moses om, hvorledes det skulde bygges. Det skulde deles i to Afdelinger; den første skulde være den større og kaldes det Hellige; den anden skulde være den mindre og kaldes det Allerhelligste.

Disse to Afdelinger vare adskilte ved et stort Tæppe „af blaat Uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linned", som kaldes Forhænget, og i det mindre Værelse eller det Allerhelligste skulde indføres en Kiste „af Sithimtræ, halvtredie Alen lang, halvanden Alen bred og halvanden Alen høj, og beslaaet med purt Guld", som kaldtes Pagtens Ark. I denne Kiste eller Ark blev nedlagt de to Stentavler, paa hvilke Gud havde nedskrevet Loven, som Folket skulde efterleve, „en Guldkrukke med Manna og Arons blomstrende Stav". Det vil erindres, at da Israels Børn manglede Brød i Ørkenen, viste der sig en Morgen, da Duggen lettede, noget „trindt, tyndt som Rimfrost paa Jorden". Da sagde Israels Børn til hverandre: „Hvad er det?" thi de vidste endnu ikke, hvad det var. Da sagde Moses til dem: „Det er det Brød, som Herren har givet Eder at æde, sanker deraf, eftersom Enhver har behov; men Ingen skal levne deraf til næste Morgen." Dette var det Manna, som Gud sendte dem, og af hvilket en Prøve blev opbevaret i Guldkrukken. Det kunde kun holde sig en Dag, og Herren sendte et nyt Forraad hver Morgen undtagen paa den sjette Dag; da samlede Folket for to

Dage, paa det at de maatte holde Sabbat; thi Herren sendte ingen Manna paa den Dag. Aaron og hans Sønner bleve udvalgte af Herren til at tjene i hans Helligdomme. Dette synes at have vakt nogen Misundelse i de andre Fædres Huse, og Herren befalede Moses, for at stadfæste Aarons Tjeneste, at tage tolv Kjæppe, een fra hver Faders Hus, „og skrive hver Mands Navn paa hans Kjæp, og Du skal skrive Aarons Navn paa Levi Kjæp, og Du skal lade dem blive i Forsamlingens Paulun ligefor Vidnesbyrdet (eller Arken), og det skal ske, at hvilken Mand jeg udvælger, hans Kjæp skal blomstre". Moses gjorde, som Herren bod ham. „Og det skete om anden Dagen, da Moses kom til Vidnesbyrdets Paulun, og se, Aarons Kjæp, for Levi Hus, havde blomstret; ja den havde ogsaa udskudt Knopper, og fremfort Blomster og baaret modne Mandler." Denne Stav blev ligeledes opbevaret i Vidnesbyrdets eller Pagtens Ark. (Heb. 9, 4. 5.)

I det mindre Værelse eller „Allerhelligste" lovede Herren at komme og tale med Moses, naar han onskede at meddele Noget til sit Folk.

Tabernaklet blev ikke bygget saaledes som vore Forsamlingshuse, men saaledes, at det kunde adskilles, nedtages, pakkes og medføres ligesom et Telt, naar Folket rejste. Siderne vare af smukke Linnedgardiner, sammenfæstede ved Hanke af blaat Uldent, og Taget blev dannet af Dyreskind, sammensyet i Gardinform. Disse kunde alle tages ned og lægges sammen og Bræderne og Stængerne lægges Side om Side for Transportering, og naar som helst Israels Børn lejrede sig for nogle Uger eller Maaneder, da kunde det rejses igjen til Gudstjeneste ligesom et Hus.

Bordet, Pagtens Ark og mange andre Ting, som henhorte til Tabernaklet, var „beslaaede med Guld", ligesom Islag undertiden dækker Gjenstande i det Fri.

Gardinerne vare forfærdigede af meget smukt Toj, blaat, purpur, Skarlagen og fint Linned, og de vare smukt broderede.

Tabernaklet blev bygget ved frivillige Gaver, det vil sige, Alle, som onskede at bidrage til at bygge Herren et Hus, kunde gjøre det ved at yde deres Guld, Sølv eller fine Klæder, og de, som kunde gjøre smukt Arbejde i Broderi, Billedværk og andre Fag, kunde yde deres Tjeneste.

Det vil erindres, at da Israeliterne forlode Ægypten, efterat de ti Plager vare tilende, vare Ægypterne saa begejstrede for at blive dem kvit og faa dem til at forlade Landet i Hast, at de gave dem en stor Del Guld, Sølv og fine Klæder, saa at de nu havde Alt, hvad de behøvede til Tabernaklet, og da det var fuldført, var det meget smukt. Herrens Herlighed hvilede paa det ligesom en Sky om Dagen og en Ildstøtte om Natten, saa længe det stod opstillet; naar Herren ønskede, at de skulde rejse videre, kom Skyen i Bevægelse og ledte dem fremad, og naar han ønskede, at de skulde opslaa deres Lejr, standsede Skyen.

Aaron og hans Sønner bleve beskikkede som Herrens Præster og skulde tjene Folket i deres Ofringer.

Der skulde dagligen ofres Syndoffer, Forsoningsoffer og Takoffer i Overersstemmelse med den Lov, som Gud havde givet Moses, paa det at Folket maatte dagligen og alle Tider erindre, at Gud var med dem, og at de stedse skulde lyde og tjene ham. — Juvenile Instructor.

Den daglige Ofring udførtes i Tabernaklets større Afdeling eller det Hellige, hvorimod det Allerhelligste kun betraadtes en Gang om Aaret af den Ypperstepræst og da ikke uden Blod, naar han ofrede for sine egne og Folkets Synder (Heb. 9, 7.)

Det vilde synes forunderligt, hvis Herren skulde tillade saadanne ypperlige Relikvier, indprentede, som de vare, med guddommelige Egenskaber, at gaa tilgrunde, og det Spørgsmaal fremkommer naturligen, hvornaar eller hvorledes bleve disse religiøse Skatte, som have haft saa stor Betydning for Menneskeslægten og for det jødiske Folk i Særdeleshed, ødelagte og tilintegjorte, eller eksistere de endnu, og hvis de gjøre det, hvor findes de da? Findes de i nogen af Verdens store Museer? Hvilket Museum vilde ikke mene, at det besad Verdens største arkæologiske Skat, hvis det bevarede disse Gjenstande blandt sine Relikvier, men det er dem ikke forundt. De fandtes ikke i Jerusalems Tempel i Josefus's Dage, eller da Templet blev ødelagt af Titus.

Disse hellige Ting vare imidlertid for værdifulde til at gaa tabt, og i 2. Macc. 2, 4. 6. have vi den sidste Beretning af deres Historie som følger:

„Det var og i det Skrift, hvorledes Profeten bød (efter at der var sket guddommelig Befaling), at Tabernaklet og Arken skulde bæres efter ham, og hvorledes han kom ud til Bjærget, der, hvor Moses steg op og saa Guds Arv, og Jeremias kom og fandt en Hule i en Klippe og førte Tabernaklet, Arken og Røgofferets Alter derind og tillukte Døren. Og der hengik Nogle af dem, som fulgte med, at de vilde mærke Vejen; men de kunde ikke finde den". Jeremias levede 600 Aar før Kristus, og dette forklarer, hvorfor Pagtens Ark m. m. ikke fandtes i Templet, da det blev ødelagt.

I syvende og ottende Vers af samme Kapitel findes følgende Profeti angaaende dem: „Men der Jeremias det fornam, straffede han dem og sagde: det Sted skal ydermere være ubekjendt, indtil Gud samler sit Folks Forsamling igjen og der sker Barmhjertighed; da skal Herren vise disse Ting og hans Herlighed og Skyen ses, ligesom den aabenbaredes i Mose Tid, og som Salomon begjærede, at det Sted skulde saare meget helliges".

Sammenlign nu Historien om Mormons Bogs Oprindelse med Historien af ovennævnte hellige Ting og læg Mærke til deres Lighed.

Ovennævnte Tavler, Pagtens Ark o. s. v. bleve skjulte i en Hule i en Klippe paa det østlige Fastland omtrent 600 Aar før Kristus af Profeten Jeremias med den Forjættelse, at de skulde fremkomme i Herrens egen Tid; Pladerne, som indeholde de Optegnelser, hvorfra Mormons Bog er oversat, tilligemed Urim og Thummim og nogle andre Gjenstande, bleve lagte i en Stenkiste og skjulte i Jorden paa det vestlige Fastland af Profeten Moroni omtrent 400 Aar efter Kristus, ligeledes med den Forjættelse, at de skulde fremkomme i Herrens bestemte Tid. De bleve overensstemmende hermed fundne i en Stenkiste i Jorden og overleverede af en Engel til Profeten Joseph Smith i Aaret 1827; de bleve oversatte af ham ved Guds Gave og Kraft og derpaa tilbageleverede til Engelen. De forrige ere endnu ikke fundne, men ville fremkomme i Tidens Fylde, thi Herrens Ord kan ikke fejle.

Redaktionen.

En interessant Legende.

Vor Herre og Mester, Jesus Kristus, vandrede en Gang med sine Disciple over en stenet Ager. Der var ingen Træer til at beskytte dem mod Middagssolens brændende Straaler. „Dersom hver af Eder vil tage en Sten op og bære den af Ageren hver Gang I krydse den, vil den snart blive renset og fri for Sten", sagde Jesus.

Disciplene, begjærlige efter at behage deres Mester, tog op hver sine Stene, saa mange, som de kunde bære; Peter alene undlod at følge det givne Raad. „Bære Sten paa saa hed en Dag! Ikke jeg", sagde han, og han tog derpaa en Rullesten af Størrelse som et Hønseæg. Mesteren vidste det godt, men sagde Intet.

Ved Enden af Ageren var en med Træer begroet Høj og ved Siden af denne en rislende Kilde. Her bad Mesteren sine Disciple at hvile sig og tilføjede: „Lad hver lægge sine Stene foran sig".

Johannes havde medbragt en Sten saa stor, at kun hans Kjærlighed for Mesteren kunde bevæge ham til at paatage sig en saadan Byrde. Ved Siden af denne tog Peters lille Rullesten sig næsten latterlig ud; men han syntes ikke at bekymre sig om dette. Han vendte sig imod Jesus og sagde: „Mester! vi kunne spise men have ikke Brød."

Jesus svarede: „De, som ville arbejde, have altid Brød". Derpaa velsignede han Stenene, og se! disse forvandledes til Brød.

Alle havde tilstrækkelig Brød undtagen Peter, hans Andel syntes meget lille, men han var for højmodig til at tigge af Johannes. Paa Tilbagevejen toge alle Disciplene hver sin Byrde uden nogen Paamindelse fra Mesteren, og denne Gang tog Peter den største af Alle. Da de naaede den modsatte Ende af Ageren, lige mod Jordans Flod, sagde Jesus: „Lad Ingen gjøre godt for Belønningens Skyld. Kast Eders Stene i Floden!"

Saaledes fastede Peter en hel Dag, men lærte meget derved. — Contributor.

Tankesgrog. Venlige Ord koste kun en lille Tanke, lidt Umage og lidt Selvbeherskelse; men Følgerne ere meget store og mangfoldige.

— Fæld aldrig nogen overilet Dom; man vilde ofte give store Summer for at kunne tage Ord tilbage, der saa let ere slupne os over Læberne.

— Der er Kundskaber, man ikke kan studere sig til; man finder dem, naar man søger efter noget Andet. — Ill. Tid.

— Dannelse behøver ingen Baggrund. — Ill. Tid.

— En god ordnet Tid er sikkert Tegn paa et godt ordnet Sind.

— Ligesom enhver Guldtraad er værdifuld, saaledes er ogsaa ethvert Minut af Tiden.

— Sandheden kan vente, men Løgnen har altid Hastværk. — Juvenile Instructor

Blandinger.

Fest i Utah. I Anledning af Utahs Optagelse som Stat i Unionen blev der afholdt Fest over hele Staten den 7. Januar. Husene vare smykkede med Flag, Kanonerne tordnede, og Folket marcherede i store Mængder igjennem Gaderne med Musik. Et Møde blev afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City, hvori et Flag, 150 Fod langt og 75 Fod bredt, var udfoldet. Flaget bar fem og fyrretyve Stjerner, blandt hvilke Utahs Stjerne straalede ved et elektrisk Lys.

Jordskjælv i Persien. I Følge Meddelelse fra Aserbeidscan har der i Khal-Kahl, nordlig for Mianeh, fundet to Jordskjælv Sted. Det første fandt Sted Natten 2. Januar og ødelagde den store Landsby Zaryabad helt, samt andre Landsbyer delvist. Tre Hundrede Mennesker omkom. Det andet Jordskjælv fandt Sted 5. Januar. Det iagttoges i en Udstrækning af over 100 Mile. Den lille By Goi med 1000 Huse blev fuldstændig ødelagt, og mange Landsbyer bleve stærkt beskadigede. I Goi alene omkom 800 Mennesker. Ligeledes omkom en stor Mængde Kreaturer og Faar.

I Peterskirken i Rom begik i Tirsdags en fattig klædt Mand Selvmord. Han havde længe ligget paa Knæ foran et Alter og med høj Røst anraabt Gud, da han pludselig trak en Kniv frem af Lommen og skar Halsen over. De mange Mennesker, der vare i Kirken, baade de sædvanlige Kirkegængere og Turister, flygtede, og Kirkens Porte bleve lukkede. Kirken vil først blive aabnet, efter at den højtidelig er indviet paany.

Dødsfald.

Kirstine Jensen, født i Stenum, Hjørring Amt, Danmark, den 24de Juli 1873, død i Mantua, Utah, den 28de November 1895. Hun døde, som hun levede, en trofast Sidste-Dages Hellig.

Christian C. Fugel, født i Hørby Sogn, Vendsyssel, Danmark, den 3. April 1843, død i Pleasant Grove, Utah, den 22de November 1895. Han annammede Evangeliet i 1862 og emigrerede til Utah i 1867.

Bertine M. Bentsen, født Pedersen, født i Vinding, Brædstrup, Danmark, død i Salt Lake City, Utah, den 27de November 1895.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1896.